

**ΕΝΘΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ
ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣ ΥΠΟ ΤΟΥ
ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΥΚΚΟΥ
κ.κ. ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΝ ΚΑΙ ΕΝΘΡΟΝΙΣΙΝ ΑΥΤΟΥ
ΕΝ ΤΗ ΙΕΡΑΙ ΜΟΝΗΙ ΚΥΚΚΟΥ
ΤΗΙ 24 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2002**

Τὴν πολλὴν προστασίαν σου, Θεοτόκε Πανάχραντε, τὴν περὶ ἐμὲ μεγαλύνομεν. Ὅλος ἐκ νεότητος ἀνατεθεὶς τῷ Υἱῷ σου, ἐν τεκμηρίοις πολλοῖς τὴν σὴν ἀντίληψιν, Δέσποινα, εἶδομεν. Ὅλη γλυκασμὸν ἀποστάζουσα, Παρθένε Ἁγία, ἔρρόνας ἐπ' ἐμέ, Θεοκυῆτορ ἄσπιλε, τὰ ἐλέη σου τὰ θεῖα. Ὅθεν, ἀνθ' ὧνπερ ἀπήλαυσα, προσάγω ὕμνον εὐχαριστίας καὶ εὐφῆμῳ στόματι αἶνον δοξολογίας. Δόξα σοι, θεοδόξαστε ἀγνή, τῶν οὐρανῶν ἢ πλατυτέρα. Δόξα σοι, Θεογεννήτορ Πάναγνε, τῶν Χερουβὶμ τιμιωτέρα καὶ τῶν Σεραφὶμ ἐνδοξοτέρα. Δόξα σοι, ἀγαλλίαμα τῆς ψυχῆς μου τῆς ἀθλίας. Δόξα σοι, ἢ ἐμὴ ἀντίληψις καὶ βεβαία προστασία.

Μακαριώτατε,

Σήμερα ἢ τοῦ Κύκκου θεοφρούρητη Μονή, περιβεβλημένη τὴν ἐόρτια στολή της, περιχαρῶς ἐορτάζει, γιατί σπάνιο ὄντως καὶ ἐξαιρετο γεγονός συντελεῖται. Ὁ δικός της ποιμένας καὶ καθηγέτης, γιὰ πρώτη φορὰ στὰ ἐννεακόσια χρόνια τῆς μακραίωνης ἱστορίας της, μὲ τὸ ἔλεος καὶ τὴν ἄπειρη καὶ ἀνεξιχνίαστη εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν πατρικὴ ἀγάπη

τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος καὶ τῆ Θεοκίνητη ψῆφο τῆς περὶ Ὑμᾶς σεπτῆς Ἱεραρχίας, ἴσταται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ποιμνίου του, τῶν μοναστῶν τῆς Κύκκου χορείας, τῆς ἀρχιερωσύνης τὸν θεῖον ἀναδυσάμενος στέφανο καὶ τὸ νικητικὸ σκῆπτρο τῆς δικαιοσύνης φέρων. Ἡ τοῦ Κύκκου γερασμία Μονή, ἡ σὴ καὶ ἡ ἐμὴ μήτηρ καὶ τροφός, ἡ ἐν ταῖς Μοναῖς τῆς Κύπρου ἡ πρωτεύουσα, λαμπρύνεται καὶ ἀγλαΐζεται σήμερα, ἀπεκδεχομένη τὸν φόρο τῆς εὐγνωμοσύνης γιὰ ὅσα ἐπὶ ἐννεακόσια χρόνια προσέφερε στὴν Ἐκκλησία, τὴν πατρίδα καὶ τὴν Ὁρθοδοξία καθόλου. Οἱ καρδιές τῶν ἀδελφῶν τοῦ πανεύουσμου αὐτοῦ λειμώνα, τῆς περιβλεπτοῦ Κύκκου Μονῆς, πληροῦνται πνευματικῆς χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως, γιὰτὶ ἐμνήσθητε, Μακαριώτατε, τῆς φιλόστοργης πνευματικῆς τροφῆς σας, τῆς γεραρᾶς τοῦ Κύκκου Μονῆς, μετὰ τῆς ὁποίας ἰσχυροὶ σᾶς συνδέουν δεσμοὶ ψυχῆς, καὶ προσφέρατε σ' αὐτὴν τὸν ὀφειλόμενο φόρο σεβασμοῦ καὶ εὐλάβειας, εὐγνωμοσύνης, ἀγάπης καὶ τιμῆς, γιὰτὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ αἴγλη ἀπὸ τὴν ἀνύψωση τοῦ Ἡγουμένου της στὸν ἐπισκοπικὸ βαθμὸ σ' αὐτὴν ἀντανακλᾷ περισσότερο. Ἡ ἐπισκοπικὴ μίτρα εἶναι μία ἀκόμη πνευματικὴ δάφνη στὸν κατάφορτο ἤδη πνευματικὸ στέφανο, τὸν ὁποῖο ἐπάξια κατὰ τὴ μακραίωνα ἱστορία της ἔχει διὰ τῶν ἀγώνων της κατακτήσει.

Ὁλόθυμη εὐχαριστία καὶ αἶνο δοξολογίας ἀναπέμπω πρὸς τὸν ἐπουράνιο τῆς Ἐκκλησίας Δομήτορα Χριστό, πού μέσα

στην ἄπειρη εὐσπλαγχνία καὶ συγκατάβασή του ἐπέβλεψε ἐπὶ τὴν ταπείνωσή μου καὶ μὲ ἀνύψωσε "ἐν ἐκλογῇ θεοκρίτῳ" στὸ μέγα τῆς ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα, γιὰ νὰ εἶμαι τὸ ὄρατὸ σημεῖο τῆς ἀοράτου παρουσίας του μέσα στὴν Ἐκκλησία.

Ὑμνολογῶ τὴν Ἀειπάρθενο Μητέρα τοῦ Χριστοῦ, τὴν προστάτιδα καὶ εὐεργέτιδά μου, στὰ σκηνώματα τῆς ὁποίας ἀπὸ τῶν παιδικῶν μου χρόνων βρίσκω θαλπωρὴ καὶ προστασία, δύναμη καὶ παρηγορία. Ὑποκλίνομαι μπροστὰ στὴν πάνσεπτη εἰκόνα Τῆς, ποὺ περικοσμεῖ καὶ περιφρουρεῖ τὴν Ἱερὰ αὐτὴ Μονὴ καὶ ποὺ ἀπὸ τὸ πνευματικὸ τῆς πανεύοσμο μύρο εὐωδιάζει ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ πατρίδα μας. Γονατίζω μπροστὰ στὴν ἄμωμη μορφή τῆς, καταφιλῶ τὰ ἄχραντα πόδια τῆς, τιμητικὰ τὴν προσκυνῶ καὶ τὴ ραίνω μὲ τῆς εὐλάβειάς μου τὰ ἄνθη.

Κατὰ τὴν ἱερὴ αὐτὴ στιγμὴ ζωντανεύουν ἐπίσης στὴ μνήμη μου τῆς Ἀγίας αὐτῆς Μονῆς οἱ δομήτορες, ὁ Θεοφόρος ἀσκητὴς Ἡσαΐας καὶ ὁ Κομνηνὸς Ἀλέξιος, τῶν ὁποίων οἱ ψυχὲς περιϋπτάνται, ἀγαλλόμενες γιὰ ὅσα φρικτῶς τελεσιουργοῦνται σήμερα ἐδῶ στὴν εὐκληματοῦσα αὐτὴ ἄμπελο, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνοι ἐφύτευσαν καὶ ὁ Θεὸς ηὔξανε.

Ἐντονώτατη αἰσθάνομαι ἀκόμη τὴ συγκίνηση, ἀναλογιζόμενος ὅτι κατὰ τὴν ἱερὴ αὐτὴ στιγμὴ μᾶς περιβάλλουν, ὡς αὔρα ὑπερκόσμια, οἱ εὐλαβικὲς ψυχὲς τῶν ἐν μακαρία τῇ λήξει γενομένων προκατόχων ἡμῶν, τῶν

διαλαμψάντων καὶ ἀσκησαμένων ἡγουμένων καὶ μοναχῶν. Εἶη τὸ μνημόσυνο αὐτῶν μνήμη δικαίων, καὶ οἱ ψυχῆς αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς εἶθε νὰ αὐλίζονται.

Φέρνω ἀκόμη στὴ μνήμη μου ἐκεῖνον ποὺ ἀπέθεσε κατὰ τρόπο ἀνεξίτηλο τὴ σφραγίδα του ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Κύπρου, τὸν ἀσύγκριτο ἐκεῖνον ἐρμηνευτὴ τῶν ὑψηλοτέρων πνευματικῶν παλμῶν καὶ κατευθύνσεων τοῦ κυπριακοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ ἀκατάβλητο ἀγωνιστὴ τῶν ἱστορικῶν του δικαίων, τὸν Μακάριο τὸν Μέγα, πνευματικὸ γέννημα τῆς Μονῆς αὐτῆς. Μπροστὰ στὴν ἱερὴ μνήμη του ὑποκλίνομαι μὲ δέος.

Νοερὰ στρέφω ἀκόμη τὸ βλέμμα τῆς ψυχῆς μου πρὸς τὴν ἱερὴ σκιά τῆς ἀειμνήστου μητρός μου, τῆς ἀπὸ μακροῦ ἤδη ἀπελθούσης ἀπὸ τὸν κόσμο αὐτό, ἀλλὰ ἀοράτως συμπαρισταμένης κατὰ τὴν ἱερὴ αὐτὴ ὥρα καὶ συμπροσευχομένης μαζί μου. Ἡ ἡδύτητα τῆς μορφῆς της διατηρεῖται πάντοτε θησαυρισμένη στὰ ἱερὰ ἄδυτα τῆς καρδιάς μου. Ἄς εἶναι ἀναπαυμένη στὸν κόλπο τοῦ Θεοῦ.

Γιὰ σένα δέ, γλυκύτατε πατέρα, ποὺ ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ σὲ καταξιώνει νὰ βρίσκεσαι στὴ ζωὴ καὶ νὰ παρευρίσκεσαι σήμερα στὴν πανίερη ἡμέρα τῆς εἰς Ἐπίσκοπο χειροτονίας τοῦ υἱοῦ σου, δὲν ἐξαρκοῦν ὅποιοιδήποτε λόγοι, γιὰ νὰ ἐξωτερικεύσουν τὰ πλημμυρίζοντα τὴν ψυχὴ μου συναισθήματα. Ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου δέξου υἱικὸν

ἀσπασμὸν βαθύτατου σεβασμοῦ καὶ ἄδολης ἀγάπης. Οἱ πατρικές σου εὐχὲς ἅς μὲ συνοδεύουν στή νέα εὐθυνοφόρο ἀποστολή μου. Εὐχόμεαι ὁ Θεὸς νὰ σὲ μακροημερεύη.

Σήμερα, Μακαριώτατε, μέσα στὸν ἱερὸ καὶ περικαλλῆ αὐτὸ ναὸ τῆς Θεομήτορος, μὲ διάχυτο τὸ μύρο τῆς εὐλαβικῆς κατανύξεως καὶ τῆς ὀρθοδόξου πνευματικότητας, μπροστὰ στήν πάνσεπτη εἰκόνα τῆς Παναγίας μας, τῆς Ἐλεούσας τοῦ Κύκκου, τῆς προστάτιδας καὶ ἐφόρου τῆς περίπυστης αὐτῆς Μονῆς, ποὺ ἀποπνέει τὴν πνευματικὴ εὐωδία, τὴν ἀρωματίζουσα τὴν αὐρα τῆς περισυλλογῆς καὶ τῆς ἐν κατανύξει θεαρέστου προσευχῆς, μέσα στήν περιφανῆ αὐτὴ λαμπροφορία καὶ πανηγυρικὴ φωταγωγία, ἴσταμαι καὶ πάλι στὸν ἱστορικὸ αὐτὸ θρόνο τῆς "ἡμερτῆς" Μονῆς μου, μετὰ ἀπὸ δεκαοκταετῆ ἡγουμενικὴ ποιμαντορία, ὄχι μόνο ὡς Ἡγούμενος, ἀλλὰ καὶ ὡς Ἐπίσκοπος πλέον.

Ἡμφιεσμένος τὴν ἀπαστράπτουσα ἀπὸ αἶγλη καὶ μεγαλοπρέπεια ἀρχιερατικὴ στολή, ἴσταμαι καὶ πάλι ἐπὶ τῶν ἰδίων βαθμίδων τοῦ ἡγουμενικοῦ θρόνου τῆς Ἱερᾶς Βασιλικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς Κύκκου, ἐπιφορτισμένος ὁμως μὲ νέα βάρη, μὲ μεγαλύτερο ἀπὸ ὅσο ἤδη βαστάζω ὄγκο εὐθυνῶν καὶ ὑποχρεώσεων. Γνωρίζω ὅτι χειροτονοῦμαι σήμερα Ἐπίσκοπος, ὄχι γιὰ νὰ κυβερνήσω, ἀλλὰ γιὰ νὰ ὑπηρετήσω, γιὰ νὰ ἐπιδοθῶ μὲ ἱερῇ καὶ ἀκατάπαυστη σιγῇ στήν ὑπηρεσία ὅλων τῶν ψυχῶν. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ μὲ συνταράσσει, καὶ ὅλη τὴν

ὑπαρξή μου δονεῖ. Ἐνα συγκλονιστικὸ ῥῖγος, ῥῖγος θεϊκό, αἰσθάνομαι τὴν ἱερὴ αὐτὴ στιγμὴ νὰ διατρέχη τὴν ὑπαρξή μου. Αἰσθάνομαι νὰ σφραγίζεται ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ τὴν πύρινη σφραγίδα τοῦ Θεοῦ πάθους, γιατί γνωρίζω ὅτι ἀπὸ σήμερα θὰ ζῶ ἐντονώτερα τὸν Σταυρὸ καὶ τὸν Γολγοθᾶ τοῦ Κυρίου, γιατί ὁ ἐπισκοπικὸς θρόνος εἶναι σταυρός, καὶ τὰ ἐπισκοπικὰ καθήκοντα ἰσοῦνται πρὸς θυσία.

Μεγάλῃ καὶ φοβερῇ εἶναι ἡ ἐπισκοπικὴ διακονία, ἀφοῦ ὁ ἐπίσκοπος εἶναι ἡ ζωντανὴ εἰκόνα τοῦ ἀόρατου Θεοῦ, εἶναι, κατὰ τὸν Ἅγιον Ἰγνάτιο τὸν Θεοφόρο, εἰς "τόπον" καὶ εἰς "τύπον" Θεοῦ, χωρὶς τὸν ἐπίσκοπο δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχη ἡ ἔννοια τῆς Ἐκκλησίας, "ὅπου ὁ ἐπίσκοπος, ἐκεῖ τὸ πλῆθος ἔστω, ὡσπερ, ὅπου ἦ Χριστὸς Ἰησοῦς, ἐκεῖ ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία". Γι' αὐτὸ καὶ ὑψηλὲς ἀρετὲς καὶ ἀκτινοβολοῦσα πνευματικότητα πρέπει νὰ κοσμοῦν τὸν ἐπίσκοπο. Ὁ Απόστολος Παῦλος θέλει τὸν ἐπίσκοπο "ἀνέγκλητον εἶναι ὡς Θεοῦ οἰκονόμον, μὴ ἀυθάδη, μὴ ὀργίλον, μὴ πόρνον, μὴ πλήκτην, μὴ αἰσχροκερδῆ, ἀλλὰ φιλόξενον, σώφρονα, δίκαιον, ὄσιον, ἐγκρατῆ, ἀντεχόμενον τοῦ κατὰ τὴν διδαχὴν πιστοῦ λόγου, ἵνα δυνατὸς ἦ καὶ παρακαλεῖν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῇ ὑγιαινούσῃ καὶ τοὺς ἀντιλέγοντας ἐλέγχειν" (Τίτ. α' 7-9).

Ὄφειλει ὁ ἐπίσκοπος νὰ εἶναι ὁ ἐνσαρκωτὴς τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστοῦ, πού μὲ τὸν ἐνάρετο βίον καὶ τὴν πολιτεία του νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν ἀγιογραφικὴ ἀλήθεια, ὅτι ὁ

ἄνθρωπος εἶναι "βραχύ τι παρ' ἀγγέλους ἠλαττωμένος". Ὀφείλει μὲ τὴ ζωὴ του καὶ τὸν λόγο του νὰ ὑψώνεται ὑπεράνω τῶν ἀδυναμιῶν τῆς ἀνθρώπινης ὑπάρξεως καὶ τῶν μικροτήτων τῆς ζωῆς καί, ὡς πραγματικὸς νέος προφήτης, νὰ διακηρύττει τὸν ἀνώτερο προορισμὸ τοῦ ἀνθρώπου. Ὀφείλει νὰ κοσμηθῆται μὲ ἀκίβδηλη ἀρετὴ καὶ θεοφιλῆ ἀγιότητα, γιὰ νὰ χειραγωγῆ στὴν ἀρετὴ μὲ τὸ παράδειγμα τῆς ἀρετῆς του, νὰ γίνῃ δημιουργὸς ὑγείας πνευματικῆς, πνευματικοῦ περιβάλλοντος καθαροῦ, γιὰτί, κατὰ τὸ ἀριστοτελικό, "ἀεὶ βέλτιον ἦθος βελτίονος πολιτείας αἴτιον γίνεται". Ὁ ἐπίσκοπος, ὡς πνευματικὸς ποιμένας, δὲν πρέπει νὰ λησμονῆ ποτὲ καὶ αὐτό, ποὺ ὁ Μέγας Βασίλειος ἀναφέρει στὴν ἐπιστολὴ του πρὸς τὸν Ἀμφιλόχιο, ἐπίσκοπο Ἰκονίου: "Ὅποιοι ἂν ὦσιν οἱ προεστῶτες, τοιαῦτα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ τὰ ἥθη τῶν ἀρχομένων γίνεσθαι εἴωθεν".

Δυσχερὲς καὶ ἐπίμοχθο εἶναι τὸ ἔργο τοῦ ἐπισκόπου, βαρὺς εἶναι ὁ σταυρὸς του, πολυσταύριο εἶναι τὸ ἔνδυμα τῆς χάριτός του. Τὸ ἔργο τοῦ ἐπισκόπου δὲν εἶναι ἀπλῶς ἀνθρώπινο, ἀλλὰ θεανθρώπινο. Ὁ ἐπίσκοπος, ὅπως τονίζει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός, εἶναι "ὄργανον Θεοῦ τεταγμένον εἰς τὸ πτερῶσαι ψυχάς, ἀρπάσαι κόσμον καὶ δοῦναι Θεῷ, εἰσποιῆσαι τὸν Χριστὸν ἐν ταῖς καρδίαις καὶ Θεὸν ποιῆσαι τὸν ἄνθρωπον", γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἀποστολὴ του δὲν εἶναι εὐκαιρία τιμῶν καὶ ἀπολαύσεων, ἀλλὰ ἀποστολὴ πνευματικῆ καὶ ἀγία,

ἀποστολή κόπων καὶ θυσιῶν. Τὸ ἐπισκοπικὸ ἀξίωμα κατὰ τὸν σοφὸ τῆς Αἰγύπτου καθοδηγητῆ Ἰσίδωρο τὸν Πηλουσιώτη "ἔργον ἐστίν, οὐκ ἄνεσις, φροντίς, οὐ τρυφή, λειτουργία ὑπεύθυνος, οὐκ ἀρχὴ ἀνεξέταστος, πατρικὴ κηδεμονία, οὐ τυραννικὴ αὐτονομία, οἰκονομικὴ προστασία, οὐκ ἀλογοθέτητος ἐξουσία".

Ὁ ἐπίσκοπος, οὔτε ἀνάπαυση πρέπει νὰ γνωρίζη ποτέ, οὔτε νυσταγμὸ στὰ βλέφαρά του, ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἅγιο Ἰγνάτιο τὸν Θεοφόρο "θεοδρόμος καὶ ἄοκνος καὶ τέλειος ἀθλητῆς" πρέπει νὰ εἶναι, ἀγωνιζόμενος στὸ κέντρο τοῦ πνευματικοῦ στίβου. Ἀποστολή δική του εἶναι νὰ φωτίζη καὶ νὰ θερμαίνη μὲ τὸν βίον καὶ τὴν πολιτείαν του καὶ μὲ τὸ φλογερὸ κήρυγμά του τίς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, νὰ στηρίξη τοὺς ὀλιγοψύχους, νὰ ἐλέγξη τοὺς πεπλανημένους, νὰ νουθετῆ τοὺς ἀτάκτους, νὰ φρονηματίζη καὶ νὰ καθοδηγῆ τοὺς πάντες πρὸς τὸν Ἀρχιποίμενα Χριστό. Ἔργο δικό του εἶναι νὰ προφυλάσῃ τοὺς πιστοὺς ἀπὸ τὸ ψεῦδος τῶν αἱρέσεων, ἀπὸ κάθε διολίσθησιν εἰς πλάνες καὶ πνευματικὰς ἀγυρτεῖας, νὰ ἀφυπνίζη τίς ὑπνώπουσας συνειδήσεις καὶ νὰ πραγματοποιῆ τὸν "καινὸν οὐρανὸν καὶ τὴν καινὴν γῆν". Χρέος δικό του εἶναι νὰ κηρύττῃ εὐγλωττα καὶ πειστικὰ τὸν θεῖον λόγον, "κεκαθαρμένον" ἀπὸ δεισιδαιμονίας καὶ προκαταλήψεις, γιατί ὁ ἐπίσκοπος εἶναι ὁ θεματοφύλακας τῆς ἐξ ἀποκαλύψεως θείας ἀλήθειας, καὶ

πρέπει να γνωρίζη να διακρίνη την ουσία από τις φαντασιώσεις και τους μύθους, να ἔχη πίστη συνειδητή, καθαρὴ καὶ σταθερή.

Σήμερα, στὴν ἐποχὴ αὐτὴ τὴν ὑλιστικὴ καὶ μηχανοκρατούμενη, ποὺ στειρεύουν οἱ ζωοπάροχες πηγές τῆς πνευματικῆς τοῦ κόσμου ἐνοράσεως· σ' ἓνα κόσμο, ποὺ ὁ ὀρθολογισμὸς του ἐντείνεται, ὁ πολιτισμὸς του ἐκκενώνεται ἀπὸ τὴν πνευματικότητα, ἡ θεία του εἰκόνα ἀμαυρώνεται καὶ ζοφώνεται, καὶ τὸ θρησκευτικὸ του συναίσθημα ἀτονεῖ· σήμερα, ποὺ θριαμβεῦει κατὰ τὸν Ντοστογιέφσκι "τὸ πνεῦμα τῆς ποταπότητος καὶ τῆς αὐτοκαταστροφῆς", ὁ ἐπίσκοπος πρέπει νὰ ἔχη εὐρύτητα ὀριζόντων καὶ ζωηρὰ κοινωνικὰ ἐνδιαφέροντα, νὰ εὐρίσκεται πρέπει σὲ παράλληλες γραμμὲς μὲ τὴν ἐποχὴ του, νὰ ζῆ τις δραματικὲς συνθηκὲς καὶ τὶς ὥρες της, νὰ πιάνη τὸν σφυγμὸ της, νὰ ἀκούη τὸν στεναγμὸ της, νὰ δίνη ἀπαντήσεις στὶς ἀπορίες, νὰ εἶναι σύγχρονος, μπροστὰ ἀπὸ τὰ γεγονότα ὀδηγός, γιὰ νὰ φωτίζη μὲ τὸ ἀνέσπερο φῶς τῆς Ἀλήθειας τοῦ Χριστοῦ τὸν δρόμο τῆς ζωῆς.

Φορέας τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἐθνικῶν μας παραδόσεων, ὁ ἐπίσκοπος νὰ ἐμφανίζεται πρέπει ἀδιάλλακτος ἀρνητῆς κάθε ἀλογίστου ἐκτροπῆς ἀπὸ τὰ παραδεδομένα. Νὰ μὴ ἐφησυχάζη ὅμως, οὔτε νὰ μεταχειρίζεται τὴν παράδοση ὡς μέσο ἐπαναπαύσεως καὶ ὀκνούσης σκέψεως καὶ ὑπνώττοντος νοῦ. Νὰ εἶναι πρέπει ὁ ἐπίσκοπος τὸ ἀληθινὸ καὶ ζωογόνο πνεῦμα τῆς παραδόσεως, ἢ ὁποῖα ζῆ, ἀνανεώνεται, ἐκφράζει ὅλες

τις ἐποχές, καὶ οὐδέποτε ἀπολιθώνεται. Ὅχι ἰδεολογικὴ ἀποστέωση καὶ ἀπονάρκωση. Ὅχι ἀνικανότητα προσανατολισμοῦ πρὸς τὴ δημιουργικὴ πνευματικὴ κίνηση καὶ ζωὴ. Ὅχι νὰ ζητῆ νὰ στρέψῃ τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀλλὰ νὰ ἀρωματίζῃ τὴ ζωὴ μὲ τὸ οὐράνιο μύρο καὶ νὰ τὴν πνευματοποιῇ. Μὲ τὴν πνευματικότητά του, μὲ τὸν ἅγιον ἐνθουσιασμό του, μὲ τὴν προσωπικὴ του ἀκτινοβολία νὰ προβάλλῃ ὡς πρότυπο βίου ἀρετῆς καὶ μορφώσεως, πού θὰ θερμαίνει τις παγωμένες καρδιές καὶ θὰ προσανατολίζει τις ἔρημες ψυχές πρὸς πόθους ὑψηλοῦς καὶ ὀραματισμοὺς φωτεινοῦς. Ὁ ἐπίσκοπος σήμερον καλεῖται νὰ εἶναι δέκτης καὶ πομπός, δέκτης τῶν μηνυμάτων τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ στεναγμοῦ τῶν πεπεδημένων τῆς γῆς καὶ πομπός κυμάτων παρηγοριᾶς, εἰρήνης, ἀγάπης, στοργῆς καὶ ἀλήθειας.

Πάνω ὅμως ἀπὸ ὅλα τὰ χαρίσματα εἶναι τὸ χάρισμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ταπεινώσεως. *"Ποιμένα ἀληθινὸν ἀποδείξει ἀγάπη· δι' ἀγάπην γὰρ ὁ Ποιμὴν ὁ Μέγας ἐσταύρωται"*, λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Σιναΐτης. Ἡ διαθήκη τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἐντολὴ τῆς ἀγάπης, *"ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς, ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀγαπᾶτε ἀλλήλους"* (Ἰω. 13, 34).

Τὰ πάντα εἶναι ξηρά, χαμηλὰ καὶ ἀνάξια γιὰ τὸν ἐπίσκοπο, ὅταν δὲν κολπώνῃ τὴ ζωὴ του ὀλόκληρη ἢ ἀγάπη, ὅταν δὲν δίνῃ στὰ διανοήματα, στὰ ὄνειρα καὶ στὰ ἔργα του τὸ

δικό της, μοναδικής, αθάνατης αξίας, ρυθμό. "Τὸ γὰρ οὐ μοιχεύσεις, οὐ φονεύσεις, οὐ κλέψεις, οὐκ ἐπιθυμήσεις, καὶ εἴτις ἑτέρα ἐντολή, ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ ἀνακεφαλαιοῦται. Ἐν τῷ ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν ἢ ἀγάπη τῷ πλησίον κακὸν οὐκ ἐργάζεται· πλήρωμα νόμου ἢ ἀγάπη", διακηρύττει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (Ρωμ. 13, 8-10).

Βεβαίωση τῆς ζωῆς εἶναι, ὄχι τὸ μῖσος, ἀλλὰ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐκούσια θυσία γιὰ τὸν πλησίον. Ἡ ἀγάπη εἶναι κένωση, θυσία, προσφορά, πρόσληψη τοῦ ἄλλου, "καθὼς ὁ Χριστὸς προσελάβετο ἡμᾶς". Ἡ ἀγάπη δὲν μπορεῖ νὰ συνδέεται μὲ τὴ δυναστεία καὶ τὴν τυραννία. Ὁ ἐπίσκοπος εἶναι ἡ σαρκωμένη εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ εἶναι παρουσία φιλανθρωπίας, καὶ ὄχι δικαιοκρισίας, συγκαταβάσεως καὶ ὄχι τιμωρίας. Τὸ Εὐαγγέλιο μᾶς προτρέπει νὰ εἴμαστε ἀνεκτικοί, συγχωρητικοί, φιλόφρονες σὲς ἀδυναμίες τῶν ἀδελφῶν μας. Νὰ καταδικάζουμε τὴν ἁμαρτία καὶ νὰ ἀνεχόμαστε τὸν ἁμαρτωλό, γιὰτὶ ἀλλιῶς "ἡ κρίσις ἀνέλεος τῷ μὴ ποιήσαντι ἔλεος" (Ἰακ. 2, 13). "Ρίζα πάσης ἀρετῆς καὶ θεμέλιος τῆς ὅλης ἀγαθότητος ἢ ἀκακία. Δεσποτικὴ ἢ μίμησις· ἄκακος γὰρ καὶ ὁσιος ὁ Κύριος", ἀναφωνεῖ ὁ θεῖος Γρηγόριος.

Ἀσφαλιστικὴ ὅμως δικλῖδα στὴν πνευματικὴ ζωὴ τοῦ ἐπισκόπου εἶναι ἡ ταπεινοφροσύνη. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, στοιχοῦσα καὶ πειθαρχοῦσα πάντοτε στὸ πρόσταγμα τοῦ θεοῦ Ἰδρυτοῦ της, "ὅς ἂν θέλῃ ἐν ὑμῖν μέγας γενέσθαι, ἔστω πάντων

διάκονος καὶ ὁς ἂν θέλῃ ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔστω ὑμῶν δοῦλος” (Ματθ. Κ, 26), ἔφυγε, ὡς λύμη, τὸν τῦφο τῆς δοξομανίας, καὶ θεμελίωσε ἔτσι τὸ πνευματικὸ ὕψος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς πάνω στὴν ταπεινοφροσύνη, τὴν ταπεινοφροσύνη, ποὺ ἀναπηδᾷ, ὄχι ἀπὸ τὴν αὐτοεκτίμηση, ἀλλὰ ἀπὸ τὴ συγκλονιστικὴ ἐνθύμηση τῶν ἁμαρτιῶν μας. Αὐτὴ ἡ ἐνθύμηση εἶναι ἡ πέτρα τῆς χάριτος, ποὺ σπάζει μέσα μας τὸν ἐγωισμό, καὶ μᾶς φέρνει κοντὰ στὸν Χριστό, καὶ κάνει τὸν λόγο μας νὰ ἀκούεται ὡς πατερικός. Γιατὶ ὁ λόγος τοῦ ἐπισκόπου, ὁ καθημερινὸς λόγος του, πρέπει νὰ ἀκούεται ὡς πατερικὴ φωνή. Δὲν πρέπει νὰ εἶναι παραμορφωμένος, δὲν πρέπει νὰ ἔχη τίς παρεκτροπές τοῦ λόγου, τὸ ὀλίστημα τῆς γλώσσας, τὰ πάθη τῶν χειλέων, ἀλλὰ νὰ εἶναι λόγος σοφός, εὐωδιάζων ἄρωμα Χριστοῦ καὶ ἐμφανέστατα ἐκδηλωτικὸς εὐκрасίας νοῦ καὶ συνέσεως ποιμαντικῆς.

Τὰ χεῖλη καὶ ἡ γλῶσσα τοῦ ἀρχιερέως πρέπει νὰ κινουῦνται ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ὁ λόγος του νὰ εἶναι λόγος, ποὺ νὰ ἐνώνη καὶ νὰ συμφιλιώνη τοὺς ἀνθρώπους σὲ μιὰ πνευματικὴ κοινωνία ἀγάπης, νὰ εἶναι λόγος γεμᾶτος κατανόηση καὶ τρυφερότητα, νὰ εἶναι λόγος γλυκός, ποὺ μὲ τὴ γλυκύτητά του νὰ θεραπεύη τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων. “Κηρία μέλιτος λόγοι καλοί, γλύκασμα δὲ αὐτῶν ἴασις ψυχῆς”, κατὰ τὸν σοφὸ παροιμιστὴ (Παρ. Ιστ, 24).

Ἀκόμη καὶ στίς περιπτώσεις, πού ἀπαιτεῖται νὰ ἐπιτιμήση, νὰ ἐλέγξη, νὰ ὑποδείξη, νὰ διορθώση, ὁ λόγος τοῦ ἐπισκόπου δὲν πρέπει νὰ εἶναι αὐστηρός, σκληρός, ἀπότομος, ἄσπλαγχνος, ἀλλὰ πάντοτε λόγος οἰκοδομῆς, πού ὠφελεῖ τὸν ἄλλο. *"Γλῶσσα μαλακὴ συντρίβει ὄστᾶ"* (Σοφ. Σειρ. μ, 21).

Μέγα, λοιπόν, καὶ βαρúτατο, ἐπίπονο καὶ ἐργῶδες εἶναι τὸ τῆς ἀρχιερωσύνης ὑπόργημα. Πολλὴ ἢ εὐθύνη ἀπέναντι στὸν Θεὸ καὶ στοὺς ἀνθρώπους. Ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ποιμένων ὁ Παμβασιλέας Χριστὸς ἐκζητεῖ τὸ αἷμα τῶν ἀπολλυμένων ψυχῶν, γι' αὐτὸ καὶ πνευματοκίνητοι Πατέρες, δοχεῖα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἔτρεμαν τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχιερωσύνης, καὶ ἀναχωροῦσαν στὴν ἔρημο, ἀναλογιζόμενοι τὸ βάρος τῶν εὐθυνῶν. Τί νὰ πῶ, λοιπόν, ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος, συλλογιζόμενος τὸ ὕψος τοῦ ἀξιώματος, στὸ ὁποῖο ἀναβιβάσθηκα, καὶ τὸ βάθος τῆς ἀναξιότητάς καὶ ἀχρειότητάς μου, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀνυψώθηκα; Μπροστὰ σ' αὐτό, τὸ ὁποῖο συντελεῖται σήμερα ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τρέμω καὶ δειλιῶ καί, περιδεῆς γενόμενος, ἀναγκάζομαι νὰ ἀναφωνήσω μαζί μὲ τὸν Θεόπτη Μωυσῆ: *"Ἰσχνόφωνος καὶ βραδύγλωσσος ἐγὼ εἰμι. Δέομαι, Κύριε· προχεί-ρισον ἄλλον, ὃν ἀποστελεῖς"* (Ἐξοδ. Σ, 10, 13).

Ἀλλὰ τὴν ταραχὴ, τὴν ἀγωνία καὶ τοὺς φόβους, τὰ ὁποῖα δοκιμάζω, ἔρχεται νὰ ἀποβάλλῃ ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου ἢ πρὸς τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ φωνὴ τοῦ Θεοῦ: *"Ἰσχυε καὶ ἀνδρίζου, μὴ*

δειλιάσης, μηδὲ φοβηθῆς, ὅτι μετὰ σοῦ Κύριος ὁ Θεός σου εἰς πάντα, οὗ ἔὰν πορεύῃ” (Ἰησ. Ναυῆ 1, 9).

Θαῤῥεύω, λοιπόν, καὶ γαλήνιος ἀνέρχομαι στὸν θρόνο αὐτό, καὶ μὲ πίστη ἀσάλευτη πορεύομαι πρὸς ἐπιτέλεση τῶν καθηκόντων μου στὴ διακονία τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ δρόμος τῆς θυσίας μου εἶναι γνώριμος, καὶ δὲν ἀποδειλιῶ. Γιὰ δεκαοκτῶ τώρα χρόνια γεύομαι τοὺς ὀδυνηροὺς νυγμοὺς τοῦ ἀκάνθινου στεφάνου τῆς ἡγουμενικῆς διακονίας. Ἐνώπιόν μου, βέβαια, ἀνοίγονται ἤδη νέοι ὀρίζοντες, νέα καθήκοντα μὲ νέες εὐθύνες, ἀλλὰ μὲ τὴ χάρη καὶ τὴν εὐλογία τοῦ Ἁγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος, τὴν “τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσαν καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσαν”, συνέχεια θὰ ἀγωνίζομαι, γιὰ νὰ ἀπαντήσω ἀποδοτικώτερα στὴ θεία μου κλήση καὶ γιὰ νὰ ἀνταποκριθῶ πληρέστερα στὴ νέα μου ἀποστολή. Δὲν προτίθεμαι νὰ ἀργῶ, ἀλλὰ νὰ μάχομαι καὶ νὰ πολεμῶ, νὰ διδάσκω καὶ νὰ κατηχῶ, νὰ ὀδηγῶ καὶ νὰ κατευθύνω, νὰ φωτίζω καὶ νὰ βοηθῶ, νὰ θυσιάζομαι καὶ νὰ μοχθῶ.

Τὴν παρακαταθήκη τῆς εὐαγγελικῆς ἀλήθειας, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἔδωκαν τὴν καλὴ ὁμολογία Ἀπόστολοι, Προφῆτες, Μάρτυρες, Ὅσιοι καὶ Ἱεράρχες, βεβαίωση δίνω ὅτι “ἀλύμαντον καὶ ἀκῆρατον” θὰ τηρήσω. Οἱ ἐντολές τῆς Ἁγίας Γραφῆς, οἱ κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἱερὰ παράδοση καὶ οἱ μοναχικὲς διατάξεις θὰ εἶναι ὁ γνώμονας τῆς πολιτείας μου, καὶ γι’ αὐτὲς

θα αγωνιστῶ κατ' ἄνθρωπο, γιὰ νὰ μὴ φανῶ κατώτερος τῶν προσδοκιῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Πιστὸς στὴν ἐντολὴ τοῦ μακαρίου Παύλου, "πρόσεχε τῇ ἀναγνώσει, τῇ παρακλήσει, τῇ διδασκαλίᾳ. Μὴ ἀμέλει τοῦ ἐν σοὶ χαρίσματος. Ταῦτα μελέτα, ἐν τούτοις ἴσθι, ἵνα σου ἢ προκοπὴ φανερὰ ἢ πᾶσιν", δὲν θὰ ἐγκαταλείψω ποτὲ τὴ διάνοιά μου σὲ ἥσυχία. Ἄνθρωπος τῆς μελέτης, τῆς περισυλλογῆς καὶ προσευχῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς δημιουργικῆς δραστηριότητος θὰ ἐπιδιώξω νὰ εἶμαι, γιὰ νὰ μὴ μωρανθῶ καὶ μωράνω, καὶ σκοτισθῶ καὶ σκοτίσω.

Συνεχίζοντας τὸ ἔργο τοῦ καλοῦ Σπορέως, τὸ Εὐαγγέλιο πρὸς κάθε ἡλικία καὶ τάξη θὰ κηρύττω πρὸς ἀνακούφιση τῆς πνευματικῆς πτωχείας, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀναίρεση τοῦ ψεύδους τῶν αἰρέσεων καὶ ἄλλων ἀθεϊστικῶν ἀπόψεων, πού ἀντίκεινται στὸ αἰώνιο κῦρος τῆς χριστιανικῆς Ἀλήθειας.

"Ἀπὸ φυλακῆς πρωίας μέχρι νυκτός" θὰ ἐργάζομαι γιὰ τὴ δημιουργία ὠλοκληρωμένων χριστιανῶν, καὶ οὐδέποτε προσωπικῶν ὀπαδῶν. Ὡς ἐπίσκοπος, ὀφείλω νὰ ἐμπνέω στοὺς πιστοὺς τὸν φόβο τοῦ Θεοῦ, τὸ λατρευτικὸ ἦθος, τὴν ἀγάπη γιὰ τὸν συνάνθρωπο, τὸ γνήσιο δηλαδὴ ἐκκλησιαστικὸ φρόνημα.

Ἐχθρὸς θὰ εἶμαι κάθε ἀκρότητος, ἀντίθετος πρὸς κάθε φανατισμό, γιὰτὶ στὴ ρίζα κάθε φανατισμοῦ ὑπάρχει ἡ ἁμαρτία τοῦ ἐγωισμοῦ, τοῦ ἐγωισμοῦ, πού ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν ἀκαθαρσία τῆς πορνείας, ἀφοῦ κατὰ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, "ἀκάθαρτος

ἐνώπιον Κυρίου πᾶς ὑψηλοκάρδιος". Χρέος ὑπέρτατο ἔχω, ὡς ἐπίσκοπος, νὰ ὑψώνω μὲ παρῶρησία τὴ φωνή μου ἀπέναντι σὲ ὁποιονδήποτε γιὰ τὴν προάσπιση τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ τῶν δικαίων τῆς Ἐκκλησίας. Ἄσπιλη, ἀμόλυνη καὶ καθαρὴ πρέπει νὰ παραμένῃ ἡ παρακαταθήκη τῆς πίστεως μέσα στὴν Ἐκκλησία, οὐδεμία μετακίνηση, οὔτε κατὰ "ἰῶτα ἐν ἡ μίαν κεραίαν", ἐπιτρέπεται ἀπὸ τὰ δόγματα τῆς Ὀρθοδοξίας. Ὅχι ὅμως πάθος ἀλόγιστο, φανατισμὸς καὶ τύφλωση. Ἡ ὀρθοδοξία μου εἶναι καὶ θὰ παραμείνῃ φλογερή, ὄχι ὅμως μισαλλόδοξη, γιὰτὶ ὁ φανατισμὸς καὶ ἡ μισαλλόδοξία εἶναι ἐκδηλώσεις ἁμαρτωλῆς καὶ παντελῶς ἀντίθετες πρὸς τὸ κήρυγμα τοῦ Θεανθρώπου γιὰ τὴν ὀφειλόμενη ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον. Εἶναι μακρὰν τῆς ὑψιστῆς χριστιανικῆς ἀρετῆς τῆς ἀγάπης ὅσοι ἀρνοῦνται νὰ διαλεχθοῦν μετὰ τῶν ἄλλως φρονοῦντων μὲ νηφαλιότητα, ὑπομονὴ καὶ ἀνεκτικότητα.

Στὴν καθημερινή μου ζωὴ παυλιανὸς γνήσιος θὰ ἀγωνίζωμαι νὰ γίνω. Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ταπείνωση θὰ εἶναι οἱ δύο μεγάλοι πόλοι, πού θὰ κινοῦμαι, καὶ μέσα στὰ πλαίσια αὐτὰ θὰ τοποθετῶ, καὶ τὴν πίστη, καὶ τὴν παράδοση, καὶ τὴ σοφία, καὶ τὴ γνώση.

Ἡ ταπείνωση τοῦ Χριστοῦ θὰ εἶναι γιὰ μένα ἀσφαλῆς καὶ βέβαιο ὑπόδειγμα ἀληθινῆς πορείας ζωῆς, καὶ ἡ ἀγάπη μου θὰ ἐκδηλώνεται σταυρότυπα, πρὸς τὸν Θεάνθρωπο καὶ πρὸς τὸν

συνάνθρωπο. Ἡ φιλοθεΐα μου θὰ εἶναι φιλόφρων, καὶ ἡ
φιλοφροσύνη μου θὰ εἶναι φιλόφρον.

Τὸ ὄραμα τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἐνότητος τῆς
Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὑψίστου αὐτοῦ ἀγαθοῦ, τοῦ ὑπὸ
τοῦ διαβόλου φθονουμένου καὶ ὑπὸ τῆς ἀνθρώπινης ἀδυναμίας
καὶ ἁμαρτίας ἀπειλουμένου, θὰ μὲ ἐμπνέῃ καὶ θὰ μὲ
κατευθύνῃ. Ἀπόστολος θὰ γίνω τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης,
γιὰ νὰ συμφιλιῶνω καὶ νὰ ἐνώνω, ὄχι μόνο εὐχόμενος, ἀλλὰ
καὶ ἐνεργῶν καὶ ἀγωνιζόμενος.

Ἀπὸ τοὺς παλαιούς μου ἔρωτες δὲν θὰ ἀποσπασθῶ. Ὅχι
μόνο οἱ αὐλὲς τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ καὶ οἱ αὐλὲς τῶν ἀνθρώπων θὰ
ἐξακολουθήσουν νὰ εἶναι ὁ στίβος τῶν δραστηριοτήτων μου.
Πιστὸς στὴν ἐπιταγὴ τοῦ Κυρίου, "ἐπείνασα καὶ ἐδώκατέ μοι
φαγεῖν, ἐδίψησα καὶ ἐποτίσατέ με, ξένος ἤμην καὶ συνηγάγετέ
με, γυμνὸς καὶ περιεβάλετέ με, ἠσθένησα καὶ ἐπεσκέψασθέ με,
ἐν φυλακῇ ἤμην καὶ ἤλθετε πρὸς με", σπλάγχνα συμπαθῆ πρὸς
τοὺς θλιβομένους θὰ τρέφω καὶ ἔλεο παραμυθίας θὰ πλουτῶ.
Τὸ χέρι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κύκκου παρήγορο θὰ θωπεύῃ τὴ
δυστυχία καὶ ἀρωγὸ θὰ προσέρχεται στὶς ἀνάγκες τῶν
ἀδελφῶν. Ὡς ἐλάχιστη προσπάθεια ἐφαρμογῆς τῆς θείας
ἐντολῆς τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πάσχοντα συνάνθρωπό μας,
ἀνακοινώνουμε σήμερον τὴ θεμελίωση, λίαν συντόμως, στέγης-
ιδρύματος γιὰ ἄτομα μὲ βαρῖα νοητικὴ καθυστέρηση καὶ ἄλλες
πολλαπλὲς ἀναπηρίες, ποὺ δὲν τυγχάνουν σήμερον φροντίδας

ἀπὸ ἄλλα ἰδρύματα ἢ ὑπηρεσίες. Τὸ ἴδρυμα αὐτὸ θὰ λειτουργῇ ὡς ἀντικαϊάδας τῆς ἀγάπης καὶ τῆς στοργικῆς θαλπωρῆς τῆς Ἐκκλησίας.

Σήμερα, πὸ ὅλος ὁ κόσμος γύρω μας, ἀλλὰ καὶ μέσα μας, ἀνατρέπεται καὶ μετασχηματίζεται συνέχεια, σὲ μιὰ ἐποχὴ, πὸ ἡ δυναμικὴ τῆς παγκοσμιοποίησης καταργεῖ τὰ σύνορα, ὁμοιογενοποιεῖ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ βαθμιαῖα ἀλλοιώνει τὸν ἐθνικὸ χαρακτήρα μας, ἡ Ἱερὰ Μονὴ Κύκκου θὰ ἐπιστρατεύη κάθε δυνατότητα ἀναχαίτισης τῆς ἀλλοτρίωσης, καὶ θὰ ἀντιδρᾷ, προασπίζοντας τὴν αὐτοσυνειδησία τοῦ λαοῦ μας. Θὰ θωρακίζῃ τὸν λαὸ μας μὲ τὴν Ὁρθοδοξία μας, τὴ γλῶσσά μας καὶ τὴν παράδοσή μας, γιατί μόνο μὲ τὰ ἀντισώματα αὐτὰ μπορεῖ νὰ ἀντιμετωπίσῃ μὲ ἐπιτυχία τὴν ἐπερχόμενη λαίλαπα. Ἕνας λαὸς στὴν ἀνάγκη μπορεῖ νὰ ἐπιβιώσῃ χωρὶς τὰ πολιτικά του σύνορα, εἶναι ἀδύνατο ὅμως νὰ ἐπιβιώσῃ χωρὶς τὰ πνευματικά του σύνορα, τὴ θρησκεία του, δηλαδή, τὴ γλῶσσά του καὶ τὴν παράδοσή του.

Κατὰ τοὺς κρίσιμους αὐτοὺς καὶ κοσμογονικοὺς καιροὺς, πὸ σφοδρότεροι καὶ καταγιγιστικώτεροι πνέουν γύρω μας οἱ ἄνεμοι τῆς ἀρνήσεως, οἱ νέοι μας, ἡ ἀμετάθετη αὐτὴ ἐλπίδα μας, πὸ στὸ δικό της θάρρος καὶ στὴ δική της δύναμη ἀποταμιεύουν ὅλες τὶς ἐλπίδες τους, καὶ ἡ Ἐκκλησία μας, καὶ ἡ πατρίδα μας, θὰ ἔχουν τὴ συμπαράσταση, τὴν ψυχικὴ θαλπωρὴ, τὴ φιλόνηρωτη καὶ στοργικὴ συναντίληψή μας στὰ

διάφορα προβλήματα και τούς προβληματισμούς τους. Μὲ προσευχή ἐπίμονη καὶ μὲ δραστηριότητα συνεχῆ, πρὸ παντός δὲ μὲ ἀγάπη τρυφερή, θὰ ἀφουγκραζόμαστε τὶς ἀγωνίες τους, τὰ ἐρωτήματά τους, τούς παλμούς τῆς καρδιάς τους, ἔτοιμοι νὰ τοὺς μιλήσουμε τῇ γλῶσσο, πὺ καταλαβαίνουν, καὶ νὰ τοὺς βοηθήσουμε στὴ λύση τῶν πολλῶν καὶ δυσκόλων προβλημάτων, πὺ τοὺς περιζώνουν. Ἔχουμε νεότητα μὲ πλούσια στοιχεῖα ζωτικότητας καὶ μὲ ψυχικὸ κόσμον ἀξιοθαύμαστο, ἀλλὰ πρέπει νὰ συστηματοποιήσουμε τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ζωτικότητάς της πρὸς πόθους ὑψηλοὺς καὶ ὄραματισμοὺς φωτεινοὺς. Μὲ πλησίασμα διαλόγου, στοργῆς καὶ κατανοήσεως νὰ δώσουμε πρέπει στοὺς νέους μας τὴν ὀρθὴ κατεύθυνση, γιὰ νὰ βλέπουν ὑψηλότερα καὶ εὐρύτερα. Μὲ σύγχρονες καὶ συνετεὲς μεθόδους νὰ φέρουμε τὸ αἰώνιο καὶ σωστικὸ μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου κοντὰ τους, νὰ τοὺς βοηθήσουμε νὰ πλησιάσουν τὸν Χριστό, πὺ δίνει τὴν πραγματικὴ χαρὰ, εἰρήνη καὶ εὐτυχία. Εἶναι ὁ μόνος τρόπος καὶ ἡ μόνη δύναμη, πὺ μπορεῖ νὰ σώσῃ τοὺς νέους ἀπὸ τὴ χαμηλὴ ζωὴ τῶν ἐνστίκτων, ἀπὸ τὴ διαφθορά, ἀπὸ τὰ ναρκωτικὰ καὶ ἀπὸ κάθε εἶδος ἐξωφρενισμοὺς καὶ ἐκτροχιασμοὺς.

Σήμερα, σ' ἓνα κόσμον πνευματικῆς σύγχυσης, κρίσης ἀξιῶν καὶ ἀμφισβήτησης τῶν πάντων, σ' ἓνα κόσμον, πὺ πολλὰ γκρεμίζονται μέσα στὸν πυρετὸ τῆς ταχύτητας, τῆς βίας καὶ τοῦ παραλογισμοῦ, ἡ Ἐκκλησία μας ὀφείλει, ἀφοῦ

ἀποκαταστήσῃ τὴν ἐνότητά της, νὰ προβῆ σὲ ἀνασύνταξιν τῶν πνευματικῶν της δυνάμεων πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν σοβαρῶν καὶ ἐπειγόντων θεμάτων, πού ἀπασχολοῦν τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον. Γι' αὐτὸ καὶ βεβαίωσιν δίνω ὅτι θὰ ἐργασθῶ μὲ σθένος, γιὰ νὰ ἀνταποκριθῶ πληρέστερα στὴν ἐπιθυμία τοῦ Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου νὰ ἡγηθῶ τῶν προσπαθειῶν πρὸς ὑλοποίησιν τοῦ ὁράματος τῆς Ἐκκλησίας μας, γιὰ ἴδρυσιν Θεολογικῆς Σχολῆς, ἡ ὁποία θὰ καλλιερῆ θεωρητικὰ καὶ πρακτικὰ τὴ θεία ἐπιστήμην της Θεολογίας καὶ θὰ προβάλλῃ τὸ περιεχόμενον τῆς ταμιευμένης στὴν Ἐκκλησία Θείας Ἀλήθειας στὴ γλῶσσα, πού κατανοεῖ ἡ ἐποχὴ μας.

Ἡ λειτουργία Θεολογικῆς Σχολῆς δὲν εἶναι περιττὴ πολυτέλεια, ἀλλὰ ὀργανικὴ ἀνάγκη γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας. Ἡ Θεολογία ἔχει χαρακτηριστὴ ὀρθὰ σὰν ἡ καρδιά τῆς Ἐκκλησίας, γιατί, ὅταν ἐνεργῆ ὡς ἐκκλησιαστικὴ, ὅταν δηλαδὴ βρῆται σὲ στενὴ ὀργανικὴ συνάρτησιν μὲ τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ δὲν ἐκτρέπεται σὲ σχολαστικὰ ἀναζητήσεις, τότε γίνεται ὁ ἐκφραστὴς τοῦ φρονήματος τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἀποβαίνει ἡ δύναμιν τῆς ἀντιμετώπισιν τῶν προβλημάτων της.

Ἀλλὰ στὴν ἐποχὴ αὐτὴ μὲ τὴν ἐκρηκτικὴν μεταβλητότητα καὶ μὲ τὴν ἀμφισβήτησιν, πού τὴ σημαδεύει, ἡ ἴδρυσιν Θεολογικῆς Σχολῆς ἀποτελεῖ καὶ μέτρον ἄμυνας κατὰ τῶν διαλυτικῶν ἀνέμων. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου μὲ τὴ Θεολογικὴ Σχολὴν της θὰ ἀποκτήσῃ ἐπάρκειαν, ὄρμην καὶ δυναμισμόν, καὶ θὰ

εἶναι σὲ θέση νὰ ὑπερασπίζεται καλύτερα τὸ κῦρος καὶ τὰ δίκαιά της, ἀλλὰ καὶ τὴν ὀρθόδοξη πίστη ἔναντι τῶν ποικίλων ιδεολογικῶν, φιλοσοφικῶν, κοινωνικῶν καὶ ἄλλων ρευμάτων. Σήμερα δὲ ἢ μετὰ τὰ φρικιαστικά, τρομο-κρατικὰ γεγονότα τῆς ἐνδεκάτης Σεπτεμβρίου στὶς Η.Π.Α. διαμορφούμενη νέα τάξη πραγμάτων διεθνῶς καὶ ἡ ἐπιβεβλημένη πλέον ἀνάγκη διαθρησκειακῆς καὶ διαπολιτισμικῆς συνεννόησης πρὸς γεφύρωση τῶν διαφορῶν μεταξὺ λαῶν μὲ διαφορετικὲς θρησκείες καὶ πολιτισμούς, μεγιστοποιοῦν τὴν ἀνάγκη λειτουργίας Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ στὴν Κύπρο, γιὰ νὰ εἶναι σὲ θέση ἡ Ἐκκλησία μας νὰ συμμετέχη δημιουργικὰ στὸν πνευματικὸ διάλογο τῆς ἐποχῆς μας, καὶ νὰ δίνη τὴ μαρτυρία τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς στὸ ἱστορικὸ γίνεσθαι τῆς οἰκουμένης, συμβάλλοντας ἔτσι στὴν εἰρηνικὴ συνύπαρξη τῶν λαῶν μέσα σ' ἓνα πολυπολιτισμικὸ καὶ πολυθρησκευτικὸ κόσμο.

Ἡ παράδοση ὅμως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας θέλει τὸν ἐπίσκοπο νὰ εἶναι ἡ συνείδηση τοῦ λαοῦ, ἡ συνείδηση, ἡ ὁποία καταγράφει τοὺς παλμούς καὶ τοὺς στεναγμούς του, καὶ ἐκφράζει τοὺς πόθους, τὶς ἐλπίδες καὶ τὶς προσδοκίες του.

Ὡς Ἱεράρχης, λοιπόν, τῆς ἀγωνιστικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία θεωρεῖ τὸν ἄνθρωπο ὡς τὴν ὑπέριστα ἀξία στὸν ἐφήμερο αὐτὸ κόσμο, πιστεύει καὶ κηρύττει αὐτὸν ὡς ὁμοίωμα καὶ ὡς "εἰκόνα Θεοῦ" καὶ τοποθετεῖ τὸ βαθύτερο νόημα τῆς

ζωῆς στὴν ἐλευθερία, ἀπὸ τὴν ὁποία γεννῶνται ὅλες οἱ
ὑπέρλαμπρες συλλήψεις τοῦ πνεύματος, οὐδέποτε θὰ γνωρίσω
τὸν δισταγμό, καὶ δὲν θὰ ταλανιστῶ ποτὲ ἀπὸ ὅποιονδήποτε
σκεπτικισμό ἀπέναντι στὸ ἠθικὸ χρέος πρὸς τὴν πατρίδα.

Τὰ ἀγιογραφικὰ λόγια "ἐπ' ἐλευθερία ἐκλήθητε (Γαλ. 5,
13), "τιμῆς ἠγοράσθητε· μὴ γίνεσθε δοῦλοι ἀνθρώπων" (Κορ. Α,
7, 23), ὡς θεία ὑψηλὴ φωνὴ θὰ ἀντηχοῦν στὴν καρδιὰ καὶ στὴ
συνείδησή μου, καὶ θὰ χαράσσουν τὴν πνευματικὴ μου πορεία.
Ἡ πίστη γιὰ τὴν ἀλήθεια, τὴν ἐλευθερία καὶ τὴ δικαίωση τῆς
μαρτυρικῆς μας πατρίδας θὰ πυροδοτῆ καὶ θὰ καμινεύη τὴν
ψυχὴ μου, καὶ ἀπτόητος θὰ βαδίζω πρὸς οἶονδήποτε Γολγοθᾶ
γιὰ τὴν προάσπιση τῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν ἀνθρωπίνων
δικαιωμάτων τοῦ "πεινῶντος καὶ διψῶντος" δικαιοσύνη λαοῦ
μας, τὰ ὁποῖα ἡ πάνσοφη τοῦ Θεοῦ θέληση δώρησε στὸν
ἄνθρωπο, ὡς ὑπόμνηση τῆς θείας καὶ ὑπερκόσμιας καταγωγῆς
του.

Κατὰ τὴν ἱερὴ αὐτὴ στιγμή ἡ σκέψη μας γυρίζει ἐκεῖ, ὅπου
στρέφονται ὅλα τὰ ὄνειρα, ὅλοι οἱ στεναγμοί, οἱ πόθοι καὶ οἱ
παλμοὶ κάθε ἐλληνικῆς ψυχῆς, στὰ ζυμωμένα μὲ αἷμα καὶ
δάκρυ τουρκοπατημένα βόρεια ἐδάφη μας, πὸν πάνω τους γιὰ
εἴκοσι ὀκτῶ τώρα χρόνια ἔχει ἀπλώσει τὴν ἀπαίσια σκιά τῆς
μαύρης καὶ στυγερῆ δουλείας. Ἡ σκέψη μας γυρίζει ἐκεῖ, ὅπου τὰ
μνημεῖα τοῦ πολιτι-σμοῦ μας καταστρέφονται, τὰ ἱερὰ καὶ τὰ
ὄσιά μας βεβηλώνονται καὶ οἱ ἐκκλησίες καὶ τὰ μοναστήρια

μας μένουν ἔρημα καὶ βουβά, γιὰ νὰ καταδεικνύουν τὴν ψυχικὴ νέφωση καὶ τὴν ἠθικὴ ἀπαθλίωση τῶν μεγάλων τῆς γῆς.

Οἱ στοχασμοὶ μας ὑπόπτεροι φέρονται πρὸς τὴ μαρτυρικὴ Καρπασία, καὶ περιπτύσσονται τοὺς καταδυναστευομένους ἐγκλω-βισμένους ἀδελφούς μας, πὺ μὲ θαυμαστὴ δύναμη ψυχῆς ἀντιμε-τωπίζουν τὰ δεινὰ, στὰ ὅποια τοὺς ἔριξε ἡ κτηνωδία τοῦ Ἀττίλα καὶ ἡ ἀβελτηρία τῆς προχωρημένης ἀνευθυνότητος τῶν κυρίαρχων τοῦ κόσμου, χωρὶς ὅμως νὰ κατακτηθοῦν ποτὲ ἀπὸ τὸν κατακτητὴ, γιὰτί, ἂν ἔχασαν τὴν ἐλευθερία τους, δὲν ἔχασαν ὅμως τὴν ψυχὴ τους, τὴν ἑλληνικὴ συνείδησή τους. Μένουν ἐκεῖ, γιὰ νὰ καταγγέλλουν τοὺς κατακτητὲς, μέχρι νὰ μειδιάσουν καὶ αἰθριά-σουν καὶ πάλι οἱ γαλανοὶ οὐρανοὶ τῆς. Ἡ νοσταλγία τῆς αἰθρίας τῶν παλαιῶν καλῶν ἡμερῶν κυριαρχεῖ μέσα στὴν καρδιά καὶ μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ σκληρὰ δοκιμαζόμενου μαρτυρικοῦ λαοῦ τῆς Καρπασίας, ὡς πόνος γιὰ τὴν ὑποδούλωσή τους, ἀλλὰ καὶ ὡς προσδοκία καὶ γλυκιὰ ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεώς τους. Καὶ ἡ ἀνάσταση, ἡ ἐθνικὴ ἀνάσταση, θὰ ἔλθῃ, ἀδελφοί μου. Ὅσο πυκνὸ καὶ ἂν εἶναι σήμερα τὸ σκοτάδι, τὸ φῶς θὰ νικήσῃ τελικά. Πίστη κατὰ τὸν ποιητὴ εἶναι "νὰ περιμένῃς τὸν ἥλιο τὰ μεσάνυχτα", καὶ ὁ ἥλιος, ὁ ἥλιος τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς δικαιοσύνης, θὰ ἔλθῃ, γιὰτί ἡ ἀλήθεια, τὸ δίκαιο, ἡ ἐλευθερία εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἡ θεία προσταγὴ του. Ἡ ἀλήθεια

σταυρώνεται, ἀλλὰ δὲν πεθαίνει, παραμένει αἰώνια ζωντανή, καὶ λάμπει ὡς ἀνάσταση καὶ χαροποὶὸ φῶς.

Εὐχομαι καὶ προσεύχομαι, τώρα πού ὁ διάλογος πρὸς ἐπίλυση τοῦ ἐθνικοῦ μας προβλήματος ἄρχισε, γρήγορα αὐτὸς νὰ ἀποδώσῃ καρπούς, καὶ ἡ Ἱερὰ Μονὴ Κύκκου εἶναι ἕτοιμη, βεβαίωση δίνουμε, νὰ ἀναλάβῃ ὅλα τὰ ἔξοδα ἀναστήλωσης καὶ ἀναπαλαίωσης τῆς ἱστορικῆς Μονῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέα, προστάτη τῆς Καρπασίας καὶ πολιούχου τοῦ Ριζοκαρπάσου.

Καὶ τώρα στρέφω τὴν προσοχή μου καὶ τὸν ταπεινὸ λόγο μου πρὸς τοὺς συμμοναστές μου, τὸ "μικρὸν ποιμνιὸν μου", τὸ ἐκλεκτὸ ὅμως καὶ εὐσεβές, πού ἐνσαρκώνει τὸ μοναχικὸ ἰδεῶδες, πού εἶναι ἡ δόξα καὶ τὸ καύχημα τῆς Ἐκκλησίας.

Πατέρες καὶ Ἀδελφοί. Τὴν εὐθύνη ὅλων σας ἐπάνω στοὺς ἀσθενικούς μου ὤμους δὲν τὴν ἀναλαμβάνω σήμερα, τὴν ἀνέλαβα ἤδη ἀπὸ δεκαοκταετίας· ἀπὸ σήμερα ὅμως θὰ δέχεσθε καὶ τὸν ἀρχιερατικὸ μου ἀγιασμό. Περιβεβλημένος ὑψηλὴ τιμὴ ἐμφανίζομαι σήμερα ἐνώπιόν σας, ὄχι ὡς ἀπρόσιτος αὐθέντης, ἀλλὰ ὡς εὐπροσῆγορος πατέρας. Στὸ πρόσωπό μου δὲν θὰ εὔρετε προϊστάμενο παγερὸ καὶ βλοσυρό, ἀλλὰ, ὅπως μέχρι σήμερα, πατέρα στοργικό, ἀδελφὸ ἀγαπῶντα καὶ ὑπηρέτη πρόθυμο. "Οὐκ ἔρχομαι διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι" (Ματθ. Κ, 28). "Ἐρχομαι φίλος πρὸς φίλους, καὶ "μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῆ ὑπὲρ τῶν ἑαυτοῦ φίλων" (Ἰωαν. ΙΕ, 13). Εἰρήνης ἀπόστολος καὶ ἔργων ἀγαθῶν κήρυκας

ἔρχομαι, μὲ σκοπὸν νὰ ἀναλώσω τὶς ἀσθενικὲς μου δυνάμεις γιὰ τὸ κοινὸ καλὸ, τῆ σωτηρία τῶν ψυχῶν μας, καὶ πατρικὰ παρακαλῶ συνεργάτες πρόθυμοι νὰ προσέλθετε, ὁ καθένας κατὰ τὸ μέτρο τῶν δυνάμεών του, "τὰ τῆς εἰρήνης διώκοντες καὶ τῆς οἰκοδομῆς τῆς εἰς ἀλλήλους" (Ῥωμ. 14, 19).

Ἵψώνω σήμερα τὸ λάβαρο τοῦ ἀνένδοτου ἀγώνα γιὰ μιὰ νέα περίοδο ἀνορθώσεως, ἀκμῆς καὶ δόξας τῆς Μονῆς μας. Οὐδείς ἀμφισβητεῖ ὅτι χάρις στὴ δική σας κατανόηση καὶ συνεργασία πολλὰ ἐπιτεύχθηκαν καὶ ὅτι ἀνιούσα συνεχῶς ὑπῆρξε ἡ πορεία της. Τὸ σημερινὸ ὅμως γεγονός τῆς ἀνόδου τοῦ ποιμένος σας στὸν ἀρχιερατικὸ θρόνο πρέπει νὰ ὀδηγήσῃ στὴν ἐκ νέου πνευματικὴ φόρτιση τοῦ συσσωρευτῆ τῆς ψυχῆς μας πρὸς ὑψηλότερες πνευματικὲς ἐφέσεις, πρὸς νέες πνευματικὲς ἐξορμήσεις καὶ νέες ἀνθοφορίες. "Ὡς ἐσμὸς μελισσῶν ἐν τῇ κυψέλῃ περὶ τὴν βασίλισσαν", ὁμόψυχη καὶ ὀλόθυμη ἡ ἀδελφότητά μας νὰ ἐντείνῃ πρέπει τὶς προσπάθειές της, γιὰ νὰ ὀδηγήσουμε τὴ Θεότευκτη τοῦ Κύκκου Ὀλκάδα μὲ σθένος καὶ ῥώμη πρὸς νέες εὐκλειεῖς ἡμέρες καὶ πρὸς ἐξυψωτικὰ χριστιανικὰ παλαίσματα.

Σᾶς καλῶ, λοιπόν, ὅλους σ' ἓνα ἐγερτήριο πνευματικὸ πρὸς βαθύτερη πνευματικὴ καλλιέργεια καὶ συνεπῆ μοναχικὴ ζωὴ, γιατί, χωρὶς ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ ἐπίδοση, χωρὶς ψυχικὸ ἐξωραϊσμό, ἡ ζωὴ μας εἶναι κατ' οὐσίαν νεκρὴ· "ὄνομα ἔχεις ὅτι ζῆς καὶ νεκρὸς εἶ", λέγει ἡ Ἱερὰ Ἀποκάλυψη (3,1).

"Νήψατε, γρηγορήσατε", είναι τὸ θεῖο παράγγελμα τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου καὶ σ' ἐμᾶς. Νὰ μὴ ἀμελοῦμε, νὰ μὴ ἀθυμοῦμε, νὰ μὴ ναρκωνόμαστε, γιὰ νὰ μὴ μᾶς παγιδεύῃ ὁ διάβολος, καὶ μᾶς ἀλλοτριώῃ τὴ συνείδηση. Συνέχεια νὰ ἀγρυπνοῦμε καὶ νὰ ἀγωνιζόμαστε, γιὰ νὰ ἀποδεσμευθοῦμε ἀπὸ τὴν τυραννία τῶν αἰσθήσεων καὶ τῶν αἰσθητῶν καὶ νὰ μὴ μᾶς παρασύρῃ ἡ δίνη τῆς σύγχρονης ζωῆς σ' ἓνα συσχηματισμὸ πρὸς τὸν κόσμο.

Ἀδελφοί μου. Μπορεῖ νὰ εἶμαστε φῶς γιὰ τοὺς γύρω μας -*"ὕμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου"*, εἶπε ὁ Κύριος ἢ σκοτάδι, πὺ θὰ σπρώξῃ καὶ ἄλλους σὲ πιὸ πηκτὸ σκοτάδι· καὶ θὰ εἶμαστε φῶς, ἂν, τροπικὰ ἀποκομμένοι ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ χωρισμένοι ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ἀνερχόμαστε συνέχεια ἐπάνω στὴν κλίμακα τῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς τελειώσεως, ἂν γίνουμε, ὅπως μᾶς θέλει ὁ ἅγιος Ἰερώνυμος ὅλους τοὺς μοναχοὺς, οἱ κιθάρες τοῦ Θεοῦ, πὺ θὰ δονοῦνται γιὰ τὸν Θεό, καὶ θὰ μελωδοῦν τὸν ὑπέροχο ὕμνο τῶν θείων μυστηρίων. Μέσα ἀσκήσεως, ἢ νηστεία, ἢ ἀγρυπνία, ἢ προσευχή, ἢ ταπείνωση τῶν νέων μπροστὰ στοὺς ἡλικιωμένους, ἢ γλυκύτητα τῶν ἡλικιωμένων ἀπέναντι στοὺς νεωτέρους, ἢ ἀνοχή, ἢ μακροθυμία, ἢ συγκατάβαση, ἢ ἐπιείκεια, ἢ συγχωρητικότητα τῶν σφαλμάτων, ἢ ἀμοιβαία ἀγάπη.

Ἀγῶνας, λοιπόν, ἀδιάλειπτος καὶ τραχὺς μέσα στὸν βυθὸ τῆς καρδιᾶς μας, γιὰ νὰ καθαρίσουμε, νὰ φωτίσουμε καὶ νὰ

θεώσουμε τὴν ψυχὴ μας. Καὶ τότε, μὲ ψυχὲς καθαρὲς καὶ ἀγνισμένες, ἀπαλλαγμένες ἀπὸ κάθε φιληδονία, φιλαργυρία, οἷση καὶ κενοδοξία καὶ κάθε ἄλλο πάθος, νὰ συνεχίσουμε τὸ πολύμορφο ἔθνικόν, θρησκευτικόν, πνευματικόν, κοινωνικόν καὶ πολιτιστικόν ἔργο τῆς Μονῆς μας, "ἵνα μήτε τὸ φιλόσοφον ἀκοινώνητον ἦ, μήτε τὸ πρακτικόν ἀφιλόσοφον", κατὰ τὸν Μέγα Βασίλειο. Νὰ γίνουμε δηλαδή, ὄχι μόνο θεωρία περὶ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ πράξη, ζωντανὴ Θεολογία, Θεολογία δράσεως κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν ἁγίων πατέρων.

Γιὰ τὴν εὐδόωση ὅμως τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ σκοποῦ δὲν ἀρκεῖ ὁ ζῆλος καὶ ἡ αὐταπάρνηση μόνο τοῦ Ποιμένα. Κάθε προσπάθεια δική μου, ὅσο ἔντονη καὶ ἂν εἶναι, δὲν μπορεῖ νὰ τελεσφορήσῃ, ἂν δὲν συναντᾷ τὴ δική σας ἀνταπόκριση καὶ προθυμία. Τὰ ἔργα ἀπαιτοῦν τὸν ἐμπνευστή, τὸν πρωτοπόρο, τὸν ἀρχιτέκτονα, ἀλλὰ καὶ τοὺς οἰκοδόμους καὶ τοὺς ἐργάτες. Γιὰ νὰ δημιουργήσῃ τὸν γλυκὸ ἦχόν της μιὰ κιθάρα, χρειάζεται, ὄχι μόνο τὸ δοξάρι, ἀλλὰ καὶ τὶς χορδές. Γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ, δηλαδή, ὁ σκοπός μου, γιὰ νὰ ὑλοποιηθοῦν τὰ ὄράματά μου, εἶναι ἀνάγκη μὲ τοὺς δικούς μου κόπους νὰ ἐνωθῇ καὶ ἡ δική σας προθυμία, καὶ ὁ δικός σας ἐνθουσιασμός. "Οὐδὲν μέγα συνετελέσθη ποτέ, χωρὶς ἐνθουσιασμόν", εἶπε ὁ Ἑμερσον. Στὸ ἔργο μου ἔχω ἀνάγκη τοῦ ἐνθουσιαστικοῦ σας στοιχείου, ἀλλὰ κι ἐσεῖς στὸν ἀγῶνά σας γιὰ ἠθικὴ τελείωση θὰ ἔχετε τὴ δική

μου συμπόρευση. Μέσα σὲ μιὰ τέτοια ἀντίδοση σᾶς καλῶ ὅλους σὲ ὁμόθυμη συνεργασία.

Ὅλοι σας, "ἤρμουςμένοι" μαζί μου, "ὡς χορδαὶ κιθάρας", γιὰ νὰ θυμηθοῦμε τὴ διατύπωση τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου Ἀντιοχείας, οἱ ὄριμοι στὴν ἡλικία μὲ τὴν πειρὰ σας, οἱ νεώτεροι μὲ τὸν ἐνθουσιασμό σας, ὅλοι μαζί νὰ ῥιχθοῦμε μὲ αὐτοθυσία στὸν ἀγῶνα πρὸς ἐπίτευξη τοῦ μεγάλου στόχου, νὰ μεταβάλουμε δηλαδή τὴ Μονὴ αὐτὴ σὲ πνευματικὸ θερμοκήπιο, πὺ θὰ παρουσιάζη, ὅπως θὰ ἔλεγε ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς, "κάτι σὰ βουητό, σὰ μελισσολόι", ὅπου, ὅπως θὰ ἔλεγε καὶ ὁ Διονύσιος Σολωμός, θὰ ἀνθοῦν "λουλούδια μύρια, πὺ καλοῦν χρυσὸ μελισσολόι", ὅπου θὰ ἀκούεται ὁ βόμβος ἑνὸς μελισσιοῦ, μιᾶς συνεχοῦς πνευματικῆς καὶ κοινωνικῆς δραστηριότητας.

Ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες. Κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, "οὐ ζητῶ τὰ ὑμῶν, ἀλλ' ὑμᾶς" (Β' Κορ. β, 24). Τὴν καρδιά σας ζητῶ καὶ τὴν ἀγάπη μου ἀντιπροσφέρω. Τὴν καρδιά μου προσφέρω καὶ τὴν ἀγάπη σας ζητῶ. Εἰρήνη πᾶσι, ἀδελφοί μου. "Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ ἡ Κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μετὰ πάντων ὑμῶν". Ἀμήν.